

Preek

Zondag 24 februari 2019, 10.00 uur (Doopdienst)

Voorganger: ds Bert de Wit

Schriftlezing: Ester 7:1-8:2

Gemeente van onze Heer, Jezus Christus,

Wat is jouw liefste wens?

Wat zou je antwoorden als iemand jou dat zou vragen?

Ik heb de vraag even in de week gelegd voor jullie – door hem aan de kinderen te stellen.

Want ik ga er van uit dat jullie meedenken als ik met de kinderen in gesprek ben.

Dus je hebt er even over kunnen nadenken.

Ik moet zeggen dat ik geen flauw idee had wat de kinderen zouden antwoorden.

Dan is het best lastig om zo'n gesprekje voor te bereiden.

Wat was mijn liefste wens toen ik een kind was?

Ik denk speelgoed, of een hond – maar die had ik al.

Toch was het niet zo dat ik niets meer te wensen had.

Dat hoor je alleen oudere mensen zeggen, als ze veertig jaar getrouwd zijn, of zo:

'Wij hebben geen wensen, want wij hebben alles al. Dus, als je wat wil geven, geef het dan maar aan een goed doel.'

Dat is heel mooi! Maar het is natuurlijk niet waar. Als je veertig jaar getrouwd bent en je wilt dat vieren, met vrienden en familie, dan heb je vast nog wel een liefste wens. Dan zal je wens zijn, om nog heel lang het leven te delen met je liefste. Die wens blijft, ook al wordt die vervuld.

Eigenlijk kan die wens niet worden vervuld. Want zelfs als je 70 jaar getrouwd bent – dat is toch heel lang – dan blijft het je liefste wens om samen te leven. Zelfs als de ander er niet meer is blijft dat je liefste wens.

Hetzelfde geldt voor een kinderwens. Misschien is je liefste wens om samen een kindje te krijgen. Als je dan een kindje krijgt, heb je dan niets meer te wensen? Dit kind dat je hebt gekregen blijft toch je liefste wens? Je wilt toch niets liever dan *léven*, met en voor dit kind?

'Wat is je liefste wens?' - het ligt er natuurlijk aan wie het vraagt.

Het leven met je liefste, of met en voor je kind – dat past niet op een verlanglijstje, tussen 'nieuwe tuinstoelen' en 'geld voor een reis naar Israël'. Zulke wensen zijn van een andere orde.

Mijn schoonvader doet dat trouwens wel. Die had geen wensen voor zijn 80e verjaardag dan 'alleen een beetje liefde'. Met de toevoeging: '...dat zou al mooi zijn'. Hij durft dat te zeggen, omdat hij *wéét* dat wij het daar niet bij zullen laten.

Maar hij meent het ook: liefde is voor hem het belangrijkste. En waarom zou je dat niet het liefste mogen verlangen?

Je liefste wens komt meestal niet op het verlanglijstje terecht. Daar doe je iets anders mee.

Je liefste wens kun je *vieren*.

Je viert je 40e trouwdag, of elke trouwdag, of elke dag dat je samen leeft.

Je viert je leven samen met je liefste. Je viert het leven op je verjaardag.

Of je viert het leven van je kind, door het te laten dopen, bijvoorbeeld.

Je liefste wens komt tot uiting in wat je viert.

Als je *écht* niets meer te wensen zou hebben, dan had je ook niets meer te vieren. Dan zou je leven een dooie boel zijn.

Daarom is het belangrijk om elkaar te vragen naar die liefste wens. Want in ieder mens sluimert een diepste wens. Het kan zijn dat je daar niet meer bij kan komen. Door tegenslag en verdriet. Maar dat verlangen kan weer aangeboord worden, als een verborgen bron. Een bron van leven in je ziel.

Maar, wie vraagt nog naar die bron? Wie vraagt naar jouw liefste wens?

Het maakt uit wie daar naar vraagt. De verjaardagsvisite, of de dominee, de psychotherapeut...

Of de koning van Perzië!

Dat zal de meesten van ons niet overkomen. Maar het overkwam Ester, de koningin van Perzië.

‘Wat is jouw wens, Ester? Al was het de helft van mijn rijk, jouw wens zal worden vervuld’.

Kijk, dat zet zoden aan de dijk.

Die koning werd gezien als een soort godheid die alle macht had en wiens wil wet was.

Het verhaal van Ester geeft een ander beeld. Daarin wordt de koning beschreven als een man die níet weet wat hij wil. Hij weet zelfs geen raad met zijn emoties. Dan laat hij zich helemaal leiden door zijn dienaren.

Bijvoorbeeld, toen hij boos werd op zijn vorige vrouw, koningin Wasti. Zij had hem kwaad gemaakt, omdat zij weigerde te komen opdraven. Daar wist de koning geen raad mee. Hij stuurde haar weg omdat zijn dienaren dat zeiden.

En toen hij zich eenzaam voelde, omdat hij zijn vrouw had weggestuurd, vertelden zijn dienaren hem wat hij moest doen. Duizend mooie, jonge meisjes laten opdraven en ze allemaal uitproberen...

Toen de koning bang werd, omdat een aantal dienaren een aanslag op hem wilden plegen, schoof hij ze allemaal aan de kant, hij liet de samenzweerders ophangen en hij verving al zijn dienaren door één nieuwe: Haman.

Waarom hij Haman uitkoos wordt niet verteld, maar de koning deed alles wat Haman hem zei. Of beter gezegd: de koning vond alles goed wat Haman deed. Zelfs toen Haman met het plan kwam om het Joodse volk uit te roeien. De koning hoefde niet te weten over welk volk het ging. Als Haman een bepaald volk onschadelijk wilde maken dan had hij zijn zegen. Hij gaf Haman alle volmachten en liet hem verder zijn gang gaan.

De koning was een man die niet wist wat hij wilde. Behalve soms... Er was één moment, één persoon die iets in hem losmaakte – waardoor de koning wél wist wat hij wilde.

Als hij Ester zag, dan had de koning geen dienaar nodig.

Als hij Ester zag, dan werd de koning vloeibaar.

Dan begon er iets in hem te stromen.

Dan werd de bron van leven in hem aangeboord.

Liefde was de enige emotie waar de koning raad mee wist.

Of andersom: de liefde wist raad met de koning.

De liefde maakte hem tot een man, een medemens.

Nou ja, tot op zekere hoogte. Want het blijft allemaal wat klungelig.

Ja, het was de liefde die de koning er toe bracht die prachtige vraag te stellen: ‘Wat is jouw liefste wens?’ Door de liefde zag hij dat Ester iets van hem verlangde.

Het klungelige zit hem in hoe de koning het voor Ester invult: ‘Als was het de helft van mijn koninkrijk!’ Zoals een man die zijn vrouw hele dure gouden oorbellen geeft, terwijl zij niet van sieraden houdt en alleen maar zou willen dat hij eens naar haar luisterde.

Maar, de koning voelt dat er iets aan de hand is met Ester. Hij stelt zijn vraag wel drie keer.

De eerste keer als Ester ongevraagd naar hem toegaat. Dan smelt de koning als hij haar ziet, en hij vraagt: ‘Wat is er, Ester? Wat is jouw liefste wens?’ Haar antwoord is, dat zij niets liever wenst dan dat de koning en Haman bij haar komen eten.

Bij Ester aan tafel stelt de koning voor de tweede keer zijn vraag. Dan wenst Ester niets liever dan dat de koning en Haman de volgende dag wéér komen eten.

Als ze dan wéér aan tafel zitten stelt de koning voor de derde keer zijn vraag. Drie keer is scheepsrecht in de Bijbel. Ik weet niet of koning Ahasveros dat ook wist.

Die derde keer komt de waarheid aan het licht. Ester laat zich in haar hart kijken en vertelt wat haar liefste wens is: 'Majesteit, als u om mij geeft en als u het niet erg vindt, schenk mij dan het leven, en ook mijn volk'.

Ester had de koning nooit verteld dat zij bij het Joodse volk hoorde. En Haman had de koning niet verteld, dat hij het Joodse volk wilde uitroeien. Hij had het alleen gehad over 'een bepaald volk'. De koning snapt er dus niets van.

'Wie is die man, die zoiets in zijn hoofd haalt?' - vraagt hij.

En dan komt de aap uit de mouw: 'Die meedogenloze vijand, dat is die ellendeling daar, Haman!'

Dat had de koning niet zien aankomen. Hij wordt woedend.

Als hij woedend wordt, kijkt hij meestal om zich heen tot één van zijn dienaren hem vertelt wat hij moet doen. Maar als de koning Haman aankijkt, ziet hij hoe die ineenkrimpt van angst. En als hij Ester aankijkt, dan ziet hij degene die hem zojuist de waarheid heeft verteld.

Wat doe je dan, als man die zelf adequaat moet reageren?

...Dan loop je weg van de situatie. De koning gaat even een sigaretje roken in de tuin.

Maar daar wordt hij ook niet wijzer van, dus hij komt weer terug. En dan ziet hij Haman half op de ligbank van Ester liggen. Haman smeekt Ester om hem te helpen.

Maar de koning ziet dat anders: 'Ook nog de koningin aanranden waar ik bij ben?!'

Je zou er om kunnen lachen, want het heeft iets van een klucht. Maar zo leuk is het niet, het gaat om leven en dood. Voor Haman, maar vooral voor Ester en voor het hele Joodse volk.

De koning heeft dat allemaal niet door. Hij laat zich weer leiden door één van zijn dienaren. Een eunuch, Charbona genaamd, heeft al een zak over Hamans hoofd heeft gedaan, zoals dat gebruikelijk is bij ter dood veroordeelden. Charbona doet, heel subtiel, nog een suggestie, door te wijzen op de lange paal in Hamans tuin die bedoeld is om Mordechai aan te verhangen – dezelfde Mordechai die ooit het leven van de koning heeft gered. En dan weet de koning wat hij moet doen: 'Hang hem op!'

Het klungelige is, dat Haman wordt opgehangen om iets dat hij niet heeft gedaan. Hij heeft de koningin niet aangerand. Wat Haman heeft gedaan is veel erger: hij heeft een genocide gepland. En daar doet de koning niets mee. Alsof hij dat niet heeft gehoord!

Ester moet nóg een keer naar de koning, om te voorkomen dat de Joden worden vermoord. Dat gebeurt in de volgende hoofdstukken. Ja, de koning gééft Ester de helft van zijn koninkrijk. Maar wat haar liefste wens was, is hem kennelijk ontgaan.

En toch is de liefste wens van Ester niet onopgemerkt gebleven. Die wens is zelfs vervuld: de Joden hebben het overleefd en Ester mocht leven, met haar oom Mordechai en haar Joodse volk.

Wie of wat zou daar achter zitten?

Wie kent ons diepste verlangen en kan daar wat mee?

Als het niet die koning Ahasveros is, wie dan wel?

God wordt in het boek Ester niet genoemd – dat weet u inmiddels. God speelt geen rol in het verhaal. Je kunt hooguit vermoeden, dat God er iets mee van doen heeft.

U weet ook, dat 'Ester' in het Hebreeuws betekent: 'Ik verberg mij'.

Zou God verborgen kunnen gaan in Ester?

Zou God iets van doen kunnen hebben met haar liefste verlangen?

Haar diepste wens, om te leven, met en voor haar volk?

Zou dat verlangen niet iets van God zijn?

God die in ons leeft, als de diepe wens om te leven met en voor elkaar?

Zou het van God zijn, als wij het leven samen willen vieren, bijvoorbeeld door onze kinderen te dopen?

Wie stelt hier de vragen?

Laten wij het antwoord zijn - door op te staan en het uit te zingen in de naam van de Vader, de Zoon en de Geest.

Amen.